

UN NOU HYPOTYPHLUS JEANNEL HIPOGEU DEL PRINCIPAT D'ANDORRA
(COL. ANILLINI)

Per F. Español i J. Comas

Els Anillini del vessant meridional dels Pirineus han estat objecte en el curs d'aquests últims anys de diferents aportacions de COIFFAIT (1956), JEANNEL (1963), ESPAÑOL (1966 i 1971) i JEANNE (1973), aportacions que han ampliat la representació ibèrica de tan interessant tribu, a la vegada que n'han donat peu a una nova ordenació natural. Això no obstant, el seu estudi segueix lluny d'estar acabat com ho demostra la recent captura d'un nou Hypotyphlus en el domini subterrani de Sant Julià de Lòria en el Principat d'Andorra, novetat que seguidament donem a conèixer.

Hypotyphlus andorranus n.sp. Fig.1

Holotypus, ♂. Andorra: Cova de la Gorga de la Margineda, en les proximitats de Sant Julià de Lòria, a uns 1.100 m. d'altitud, en un mantell d'argila humida, en zona ja fosca i a uns 10 m. de l'entrada, 17-X-1981 (J. Comas leg., Museu de Zoologia de Barcelona).

Paratipus, una ♀ recollida en la mateixa cavitat i lloc que l'holotipus el V-1981, un ♂, una ♀ i una resta 14-XI-1981 (J. Comas leg., Coll. Comas).

Longitud 2'8 mm.. Cos aplanat, rorenc, pubescència curta, molt fina i aixecada.

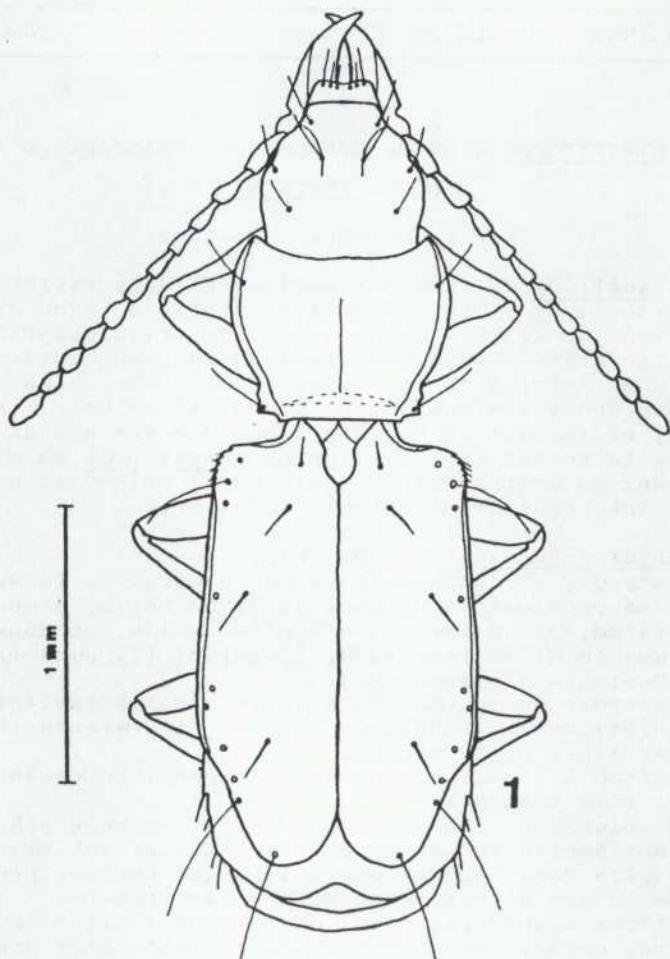
Cap voluminós, sense traces d'ulls; antenes gràcils sobrepasant àmpliament la base dels èlitres, amb els 5 primers artells dues vegades més llargs que amples; peces buccals com en els altres representants del gènere.

Protòrax transvers, quasi una vegada i mitja tan ample com llarg, cordiforme, amb els angles posteriors armats de 3 dents ben marcades.

Èlitres proporcionalment llargs, cada un d'ells tres vegades tan llarg com ample, deixant al descobert una petita porció de l'abdomen, arrodonits per separat a l'àpex i amb l'escotadura lateral externa ben marcada; humers sortints i deprimits; primera seda discal present. Primer artell dels tarses anteriors dilatat en el ♂ (fig. 3).

Edeagus segons mostra la fig. 4.

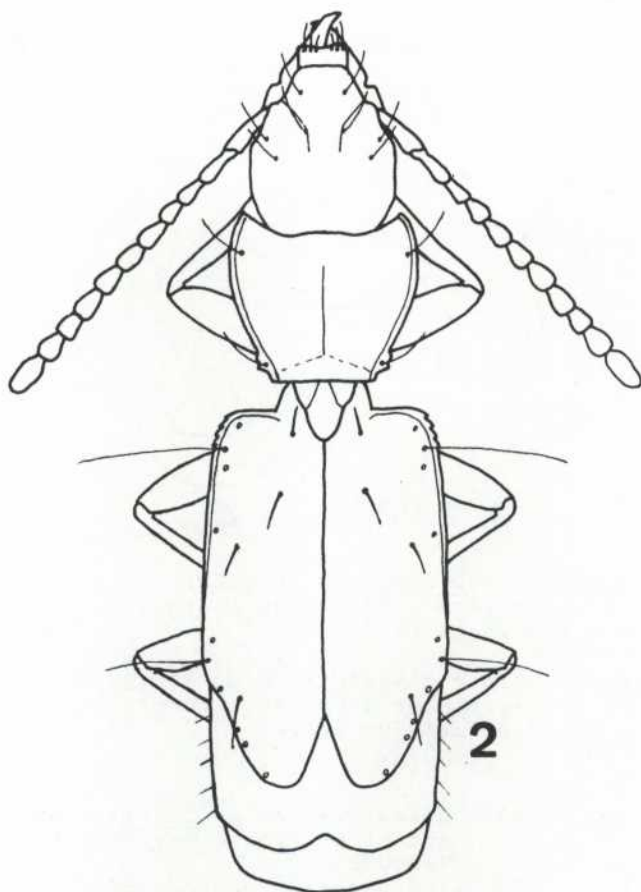
Pels angles humerals dels èlitres sortints i deprimits i per la seva vora apical externa fortament escotada se situa en el grup del pandellei, dintre del qual se separa de ribagorzanus C.Bol. per igualar la longitud de cada èlitre el triple de la seva amplada (solament el doble en ribagorzanus) i per presentar la vora apical externa de cada un d'ells una profunda escotadura (menys marcada en el seu onent). Separat també de rialsensis Guill. i sotilloi Esp. per la presència en els èlitres de la primera seda discal

1 - Silueta de la ♀ d'Hypotyphlus andorranus n.sp.

que falta en les esmentades espècies i per la conformació netament diferent de l'edeagus. Més pròxim a pandellei Saul. (fig. 2) del qual difereix per la talla més gran (en pandellei la màxima fins ara coneguda es de 2'3 mm.), el cos més robust, les antenes sensiblement més gràcils, amb els 5 primers artells més allargats i els èlitres també més llargs, diferències ben manifestes en les figures que s'acompanyen.

Quant a navaricus Coiff., cal assenyalar que es tracta d'una espècie dubtosa, considerada per JEANNEL com a probable sinònim de ribagorzanus, opinió que cal comprovar a la vista dels respectius ♂♂. De totes maneres la falta en aquesta última espècie de la primera seda discal la separa,

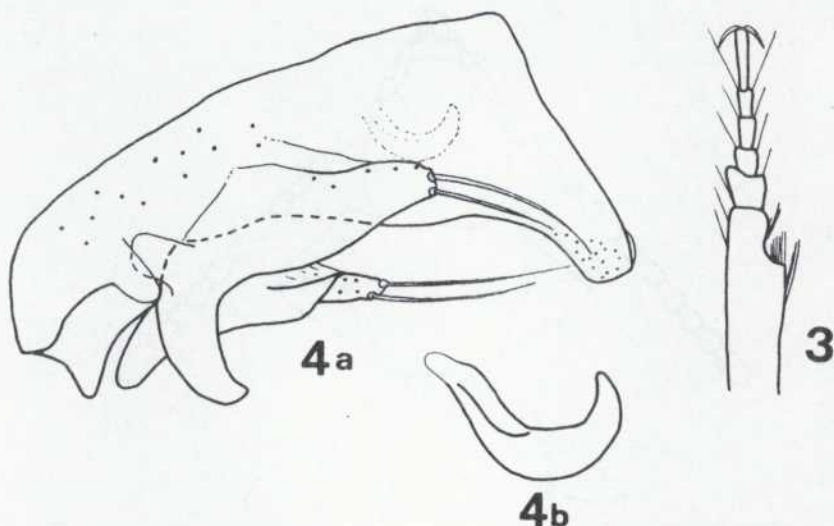
2 - Silueta de la ♀ d'Hypotyphlus pandellei Saul.

a primer cop d'ull, d'andorranus.

Résumé

Nouvelle contribution à la connaissance du genre Hypotyphlus Jeannel dans laquelle on décrit un nouveau représentant hypogé du genre (H. andorranus n.sp.) découvert par l'un des auteurs dans le souterrain du Principat d'Andorra, et voisin de pandellei Saul. qui habite les Pyrénées centrales, mais bien différent de celui-ci par la taille plus grande, le corps plus robuste, les antennes plus graciles et par les élitres un peu plus longs.

Le sommet des élitres à bord externe fortement échancré, chacun de ceux-ci trois fois aussi long que large ,

3-4 Hypotyphlus andorranus n.sp.: tars anterior del ♂ (3), edeagus (4a) i detall de l'armadura del sac intern de l'edeagus (4b).

avec la première soie discale bien manifeste et la conformation bien différente de l'édéage l'écarten, d'autre part, des autres représentants du genre.

Bibliografia

COIFFAIT, H.	1958	Notes sur des <u>Anillini</u> . Faune d'Espagne et de France. <u>Rev. Fr. d'Ent.</u> 25(2) : 76-77.
ESPAÑOL, F.	1966	Interesantes descubrimientos biospeleológicos en la provincia de Castellón. <u>Inst. Biol. Apl.</u> 40:67-69.
	1971	Nuevos <u>Anillini</u> cavernícolas del N.E. de España (Col. <u>Trechidae</u>). <u>Inst. Biol. Apl.</u> 51:79-88.
JEANNEL, R.	1963	Monographie des <u>Anillini</u> , <u>Bembidiides</u> endogés (Col. <u>Trechidae</u>). <u>Mém. mus. Nat. d'Hist. Nat. nouv. sér.</u> 28 (2) : 181-185.
JEANNE, C.	1973	Sur la classification des <u>Bembidiides</u> endogés de la Région euro-méditerranéenne (Col. <u>Carabidae</u> , <u>Bembidiinae</u> , <u>Anillini</u>). <u>Nouv. Rev. d'Ent.</u> 3(2):83-102.

Adreça:

Museu de Zoologia de Barcelona.
Ap. correus, 593.
Barcelona. CATALUNYA.